

Când zorii sângerând răsar stamine

Gabriel Cristea

Din parcul fără timp privesc lucirea
statuilor de bronz, și un moșneag
dormind pe bănci și-ascunde nemurirea
pe strada stelelor, numărul vag.

Oceanul planetar, sub felinare,
se-nvârte constelat, lent și cărunt,
ca roata morilor tânguitoare,
ce împletește coamele de vânt.

Îmi pare-o lume veche, asfințită,
ce colorează-n sepia tăceri
- o noapte-ascunsă-n coșuri de răchită,
cerșind înmuguritele poveri.

Din parcul fără timp privesc coline
proliferând sălbatic treziri,
când zorii sângerând răsar stamine
prin catedrala Sfintei Înfloriri.